

Palatalització de [k]

(ALDC, I, L 1. El cap, 2. La cara)

La consonant velar de *cap* o *cara* es manté com a tal en tot el domini lingüístic, tret d'una part important del mallorquí que ha avançat el punt d'articulació, com si aquells mots es pronuncïessin *quiap* o *quiara*. El fenomen es dona en final de mot (*cuc*, *pag* 'jo pago', *peg* 'jo pego', *dic*) i davant les vocals [a], [e], [ɛ], [ə], [i] (*casa*, *queixa*, *què*, *qu[ɛ]rn* 'conjunt de quatre', *quin*). No tenim dades per a establir la

cronologia del canvi, que no deu ser anterior al s. XVIII si jutgem per l'extensió parcial del so palatalitzat, inexistent d'altra banda en menorquí i eivissenc. Recordem que el francès, en una etapa preliterària, va conèixer aquesta palatalització de [k] davant *a*: per a explicar l'actual *cher*, cal partir d'un primer canvi del llatí *CARU* en **quiar*.

